

Sygn. akt: I C 465/21 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2022 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia Sylwia Piasecka
Protokolant:	p.o. protokolanta sądowego Ilona Szczepańska

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2022 roku w Człuchowie

na rozprawie

sprawy

z powództwa E. 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W.

przeciwko P. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 465/21

UZASADNIENIE

Powód – E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył pozew przeciwko P. K. o zasądzenie kwoty 1.876,91 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2020 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku świadczenia przez wierzyciela pierwotnego – (...) S.A. z siedzibą w W. usług telekomunikacyjnych na rzecz pozwanego, któremu został przypisany indywidualny numer konta 1. (...). Powód zaznaczył, że na koncie pozwanego znajdują się nieopłacone do dnia dzisiejszego dokumenty księgowe wskazane w petitum oraz, że wierzyciela pierwotnego i powoda łączy umowa ramowa z dnia 17 stycznia 2014 roku. Na mocy porozumienia z dnia 14 września 2020 roku wierzyciela pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanego wierzytelności na rzecz powoda. Tym samym uzyskał on legitymację procesową czynną. Powód podkreślił, że pozwany został poinformowany pisemnym zawiadomieniem z dnia 12 października 2020 roku.

Powód podniósł, że na zobowiązanie pozwanego na dzień sporządzenia niniejszego pozwu, to jest kwotę 1.976,91 złotych składa się suma niezapłaconych dokumentów księgowych w wysokości 1.787,87 złotych i kwota 89,04 złotych tytułem niezaspokojonych odsetek ustawowych za opóźnienie naliczonych przez powoda od dnia następnego po dniu wymagalności dokumentu księgowego do dnia złożenia pozwu w (...).

W odpowiedzi na pozew pozwany – P. K. wniósł o oddalenie kwoty 1.876,91 złotych i ewentualnych opłat dodatkowych, gdyż zasądzone kwoty są należnościami nieprawnie naliczonymi przez O. Polska i sprzedane dalej powodowi z zatajoną wadą prawną oraz obciążenie powoda kosztami sądowymi.

W uzasadnieniu wskazał, że przedłożony aneks do umowy zawiera błędne dane osobowe, które winny unieważnić umowę i tym samym podstawę powództwa o czym pozwany informował osobiście pracownika O. Polska, po otrzymaniu Aneksu. Podkreślił, że zawierając aneks do umowy okazał ważny i aktualny dokument tożsamości, jak również, że operator O. pomimo wielu reklamacji i wezwań do zaprzestania braku realizacji świadczonych usług naliczał opłaty w wysokości 100% należnej kwoty za teoretyczne świadczenie usługi. Zaznaczył, że zawieszenie usług było spowodowane opóźnieniem w zapłacie rachunku (zapłata częściowa), jednakże operator warunkował wznowienie świadczenia usług zapłatą wszelkich zobowiązań także tych, które nie były jeszcze wymagalne, dlatego też w reklamacjach wskazywał jako sporne naliczanie całości opłaty w momencie nieświadczenia całości usług. Podkreślił, że jego wątpliwości były podyktowane podwójnym karaniem abonenta za opóźnienie zapłaty rachunku, to jest noty odsetkowej doliczanej na bieżąco do salda zadłużenia oraz blokady usług, które po spłacie zadłużenia wraz z odsetkami nie jest w żaden sposób rekompensowane. Pozwany podniósł nadto, że uznał rozwiązanie umowy z dniem 6 grudnia 2019 roku i w dniu 11 grudnia 2019 roku wpłacił kwotę 400,00 złotych, która została automatycznie zaksięgowana na jego koncie abonenckim.

Pozwany nie kwestionował faktu naliczenia opłaty za raty za sprzęt, który otrzymał. Podkreślił jednak, że z powodu braku możliwości kontaktu z O. Polska należy uznać ją za zadośćuczynienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 stycznia 2014 roku pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. została zawarta umowa ramowa przelewu wierzytelności. Przedmiotem umowy były istniejące i wymagalne wierzytelności pieniężne względem klientów cedenta, zwanych dłużnikami, wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych), w tym opłaty z tytułu niedotrzymania przez dłużników warunków umów oraz odsetki, z tytułu świadczenia przez cedenta usług telekomunikacyjnych lub innych usług świadczonych klientom przez cedenta.

dowód z innych wniosków dowodowych: umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku k. 30 – 45.

W dniu 8 maja 2019 roku pozwany P. K. złożył dyspozycję zmiany dotychczasowej umowy z abonamentem na umowę bez abonamentu w ofercie O. Y. dla numeru (...). W związku z tą zmianą, od jej dokonania, nie miały już zastosowania postanowienia dotychczasowego regulaminu dotyczące usług telekomunikacyjnych świadczonych Abonamentom (Klientom korzystającym z abonamentu), lecz Rozdział III Regulaminu dotyczące usług telekomunikacyjnych świadczonych użytkownikom (Klientom nie korzystającym z abonamentu).

Złożenie dyspozycji zmiany planu taryfowego nie powodowała anulowania dotychczasowych należności klienta wynikających z umowy o świadczenie usług – należności te bowiem były rozliczane na dotychczasowych warunkach umowy. ponadto wszelkie rabaty, ulgi, i zniżki przysługujące klientowi w dotychczasowym planie taryfowym nie miały zastosowania do oferty O. Y.. Jeżeli klient korzystał z oferty promocyjnej, ustalającej warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych w sposób bardziej korzystny niż na warunkach określonych w cenniku, z chwilą zmiany oferty na O. Y. stracił bezpowrotnie prawo do korzystania z usług na warunkach promocyjnych i rozliczany jest zgodnie z Cennikiem usług w ofercie O. Y..

W związku z dyspozycją pozwany – P. K. w dniu 8 maja 2019 roku zawarł umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W umowie ustalono, że wysokość opłaty abonamentowej na kwotę 89,99 złotych, wysokość ulgi przyznanej abonamentowi w związku z zawarciem umowy na kwotę 981,05 złotych, zaś miesięczny limit należności 160,00 złotych.

W ramach tej umowy pozwany – P. K. nabył sprzęt - Samsung G. (...) DS. o wartości 1.607,95 złotych. Zgodnie z regulaminem płatność miała nastąpić w systemie ratalnym, zgodnie z harmonogramem ich spłaty.

Nie była to pierwsza umowa jaką pozwany zawarł z operatorem (przyznane).

Pozwany P. K. regulował faktury uiszczając kwotę około 60,00 złotych za abonament i około 60,00 złotych za sprzęt (przyznane).

dowód z innych wniosków dowodowych: dyspozycja zmiany planu taryfowego k. 57 – 58, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 8 maja 2019 roku k. 59 – 64, faktura nr (...) k. 73.

W dniu 1 lipca 2020 roku operator wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia dotyczącego opłat za sprzęt w systemie ratalnym w wysokości 1.071,95 złotych, w terminie 10 dni od daty wystawienia pisma. W tym samym dniu (...) S.A. wystawił również dokument zatytułowany rozwiązanie umowy, adresowane do pozwanego P. K., zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy o zakup sprzętu w systemie ratalnym, informację, że na dzień rozwiązania umowy kwota do zapłaty wynosi 1.071,95 złotych oraz wezwanie do zapłaty tej kwoty na wskazany w piśmie rachunek bankowy.

(...) S.A. z powodu braku płatności za świadczone usługi rozwiązał umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i wezwał do wpłaty w nieprzekraczalnym terminie 10 dni kwoty 1.045,87 złotych.

W dniu 10 grudnia 2019 roku operator (...) S.A. wystawił notę obciążeniową na kwotę 761,13 złotych, płatna do dnia 24 grudnia 2019 roku, natomiast w dniu 10 lutego 2020 roku – notę odsetkową na kwotę 4,97 złotych płatną do dnia 24 lutego 2020 roku.

(...) S.A. mógł rozwiązać umowę pisemnie z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego co najmniej jeden okres rozliczeniowy, jak również wypowiedzieć umowę lub zawiesić usługi po uprzednim, pisemnym wezwaniu do zaniechania naruszeń oraz do złożenia wyjaśnień w ciągu 7 dni od otrzymania wezwania w razie rażącego naruszenia postanowienia Regulaminu dotyczącego naruszenia bezpieczeństwa lub integralności sieci i usług, działania na szkodę oraz korzystania z usług telekomunikacyjnych niezgodnie z prawem lub umową. Natomiast klient mógł rozwiązać umowę zarówno pisemnie i telefonicznie oraz wypowiedzieć umowę w każdym czasie z zachowaniem okresu wypowiedzenia wynoszącego co najmniej jeden okres rozliczeniowy. Skutek wypowiedzenia w postaci rozwiązania umowy, przypadał na koniec okresu rozliczeniowego rozpoczynającego się po dniu doręczenia wypowiedzenia.

W przypadku zmiany dostawcy usług z jednoczesnym przeniesieniem numeru wypowiedzenie umowy mogło nastąpić bez zachowania okresu wypowiedzenia wynoszącego co najmniej jeden okres rozliczeniowy. W takim jednak przypadku klient zobowiązany był do zapłaty jednej opłaty abonamentowej powiększonej o część przyznanej ulgi, stanowiącej jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

dowód z innych wniosków dowodowych: dyspozycja zmiany planu taryfowego k. 57 – 58, umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 8 maja 2019 roku k. 59 – 64, faktura nr (...) k. 73, wydruki pism z dnia 1 lipca 2019 roku k. 66 – 67, wydruk pisma z dnia 10 grudnia 2019 roku k. 68 – 69, nota obciążeniowa k. 70, nota odsetkowa k. 71.

W dniu 14 września 2020 roku (...) S.A. z siedzibą w W. i E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. zawarli porozumienie do Umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku z późniejszym Aneksem nr (...) z dnia 20 listopada 2015 roku, Aneksem nr (...) z dnia 6 czerwca 2018 roku, Aneksem nr (...) z dnia 9 sierpnia 2018 roku, Aneksem nr (...) z dnia 11 kwietnia 2019 roku oraz Aneksem nr (...) z dnia 28 maja 2019 roku. Przedmiotem porozumienia był portfel wierzytelności obejmujących wierzytelności klientów biznesowych z rynku usług mobilnych. Wykaz wierzytelności zawarty był w załączniku nr 3 i stanowił integralną część porozumienia.

Na podstawie porozumienia powód nabył wierzytelność wobec pozwanego w wysokości 1.787,87 złotych, która stanowił sumę kwot 4,97 złotych, 1.071,95 złotych i 710,95 złotych.

dowód z innych wniosków dowodowych: umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku k. 30 – 45, porozumienie z dnia 14 września 2020 roku k. 51 – 53, załącznik nr 3 porozumienia k. 55.

Powód - E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. sporządził przedsądowe wezwanie do zapłaty kwoty 1.859,12 złotych w nieprzekraczalnym terminie do 26 października 2020 roku. Kwota ta obejmowała należność główną w wysokości 1.782,90 złotych oraz odsetki w wysokości 76,22 złotych.

Powód zawiadomił pozwanego o cesji wierzytelności.

dowód z innych wniosków dowodowych: wydruk przedsądowego wezwania do zapłaty ze specyfikacją zadłużenia z dnia 12 października 2020 roku k. 74 – 75, wydruk zawiadomienia o cesji wierzytelności z dnia 12 października 2020 roku k. 76.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie albowiem, w ocenie Sądu, w toku niniejszego procesu strona powodowa - E. 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. – nie wykazała zasadność i wysokość określonej wierzytelności.

Zgodnie natomiast z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradyktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradyktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

W niniejszej sprawie Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie innych wniosków dowodowych w postaci wydruków dokumentów złożonych przez powoda, których autentyczność nie była kwestionowana przez stronę pozwaną.

Jednakże w ocenie Sądu, zaoferowany w sprawie przez powoda materiał dowodowy, nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia.

Niewątpliwym jest, że powód wywodził swoje roszczenie z cesji wierzytelności.

W myśl art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wówczas wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym również roszczenie o zaległe odsetki. Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Aby wierzytelność mogła być

przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1999 r., III CKN 423/99, Biul. SN 2000, nr 1, s. 1).

W przedmiotowej sprawie powód celem wykazania zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia przedłożył umowę ramową przelewu wierzytelności z dnia 17 stycznia 2014 roku, porozumienie nr 85 z dnia 14 września 2020 roku wraz z załącznikiem nr 3, dyspozycję zmiany planu taryfowego z dnia 8 maja 2019 roku, umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 8 maja 2019 roku, pisma o rozwiązaniu umowy z dnia 1 lipca 2020 roku i z dnia 10 grudnia 2019 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 1 lipca 2020 roku, notę obciążeniową z dnia 10 grudnia 2019 roku, notę odsetkową z dnia 10 lutego 2020 roku i fakturę nr (...).

W ocenie Sądu, z treści przedłożonej umowy cesji bezsprzecznie wynika, że powód zawarł z poprzednikiem powoda umowę ramową przelewu wierzytelności i porozumienie do tej umowy ramowej oraz, że na podstawie tego porozumienia nabył wierzytelności wobec pozwanego – P. K. w łącznej wysokości 1.787,87 złotych.

Z ogólnego uzasadnienia pozwu wynika natomiast, że powyższa kwota stanowi należności z tytułu umowy świadczenia usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy pozwanym a pierwotnym wierzycielem.

Na dowód swoich twierdzeń w tym zakresie powód przedstawił dyspozycję zmiany planu taryfowego z dnia 8 maja 2019 roku, umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 8 maja 2019 roku, pisma o rozwiązaniu umowy z dnia 1 lipca 2020 roku i z dnia 10 grudnia 2019 roku, wezwanie do zapłaty z dnia 1 lipca 2020 roku, notę obciążeniową z dnia 10 grudnia 2019 roku, notę odsetkową z dnia 10 lutego 2020 roku i fakturę nr (...).

Podnosząc powyższe twierdzenia, powód nie wyjaśnił jednak za jakie usługi telekomunikacyjne, a mianowicie jakiego rodzaju, w jakim czasie świadczone, w jakiej ilości i o jakiej pojedynczej wartości. Ponadto z uzasadnienia pozwu nie wynika w związku z jakim uchybieniem abonenta została wystawiona nota obciążeniowa nr (...) z dnia 10 grudnia 2019 roku na kwotę 761,13 złotych. W nocie tej wskazano jedynie, iż została ona wystawiona w związku z niedotrzymaniem warunków zawartej na czas określony umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

W konsekwencji Sąd nie miał możliwości zweryfikowania kwoty podanej w nocie obciążeniowej, w szczególności, że kwoty podane w nocie odsetkowej i obciążeniowej nie odpowiadają tej, która została wskazana w piśmie z dnia 10 grudnia 2019 roku zawierającym oświadczenie o rozwiązaniu umowy i została określona na kwotę 1.045,87 złotych.

Sąd nie miał również możliwości zweryfikowania zasadności i wysokości kwoty wskazanej w pismach z dnia 1 lipca 2020 roku, a mianowicie wezwania do zapłaty i rozwiązania umowy. Z pism tych wynika bowiem, że podstawą roszczenia jest umowa o zakup sprzętu w systemie ratalnym, natomiast powód nie przedłożył tej umowy, jak również nie wskazał w uzasadnieniu pozwu czy dochodzona pozwem kwota składa się na te usługi telekomunikacyjne oraz nie określił dokładnie sposobu wyliczenia tej kwoty.

W ocenie Sądu, sama okoliczność, że powód nabył od pozwanego wierzytelności wymienione w załączniku nr 3 do porozumienia, absolutnie nie może również przesądzać o zasadności dochodzonego roszczenia. Brak jest bowiem wiarygodnego materiału dowodowego, z którego w sposób nie budzący wątpliwości wynikałoby, że pierwotnemu wierzycielowi faktycznie te kwoty przysługiwały. Z niekwestionowanych bowiem wyjaśnień samego pozwanego – P. K. – wynika, że składał on reklamacje do operatora, albowiem na fakturach pojawiały się kwoty za usługi dodatkowe, z których pozwany nie korzystał i regulował płatności jedynie za usługi, których dotyczyła umowa.

Istotnym jest również, że przedłożone przez powoda wydruki dokumentów – faktura i pisma zawierające oświadczenie o rozwiązaniu umowy oraz wezwania do zapłaty, mimo że ich autentyczność nie była kwestionowana przez pozwane w

toku niniejszego procesu, są dokumentami prywatnymi i stanowią dowód jedynie tego, że wystawiający je przedstawiał określone twierdzenia względem ich adresata, sama zaś treść tych dokumentów nie jest objęta domniemaniem prawdziwości, tj. dokumenty te nie stanowią dowodu na to, że operator telefoniczny wykonał na rzecz abonenta określone usługi, za które mógłby żądać zapłaty.

Sąd powziął również wątpliwości czy doszło do skutecznego rozwiązania czy też wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Z treści umowy wynika bowiem, że operator mógł rozwiązać umowę pisemnie. Wprawdzie powód przedłożył wydruki pism zawierające to oświadczenie operatora, jednakże nie wykazał w toku niniejszego procesu aby pisma te faktycznie zostały doręczone pozwanemu. Brak jest bowiem jakiegokolwiek potwierdzenia odbioru korespondencji kierowanej do pozwanego.

Wobec powyższego, skoro powód nie wykazał zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia, to powództwo należało oddalić w całości.